

Alaca karanlıktayız. Ne tam ağardı ortalık, ne tam karanlık... Şafak zamanı.

Oysa şafak, kolay kolay sökecek gibi değil. Şafağın sökmesine daha çok zaman var...

Önümüze sahte şafaklar, sararıp solmuşluğu gözlerden gizlenen güller attılar. Bu alaca karanlıkta ne at izi belli, ne it izi. İzleri bilen biliyor da, bilmeyen yanlış izlerin ardına takılıp gidiyor. Bilerek gidiyor, parayla pulla, kişisel çıkarlarla kandırılanlar! Rahatım bozulmasın da ne olursa olsun diyenler her devrin değişmeyen destekçileri... Böyle zamanlarda bilmeyeni, akli karışık olanı, bilincini yitireni, uyutulanı, uykuda gezeni, tatlı su sazanlarını, vur patlasın çal oynasını... çekip bir yerlere götürmek kolaydır...

1923 yılında kurulan Cumhuriyetimizde Halifeliğin kaldırılmasıyla birlikte yapılan en önemli devrim, "Eğitim Birliği Yasası (Tevhid-i Tedrisat)" çıkarılarak eğitimde birlik sağlanmasıdır. Bu yasayla (3 Kasım 1924) devlet, eğitimde laiklik ilkesini sağlamıştır. Tüm okullar devlet yönetimine alınmış, din eğitimi yalnızca devlet okullarında verilecek, eğitim öğretim devletin görevidir denmiştir.

Genç Cumhuriyetimizde, hukuk (hak, adalet) en çok önemsenen konudur, ilk açılan okullarımızdan biri (5 Kasım 1925) Ankara Hukuk Mektebi'dir. Aynı ay tekkeler, türbeler kapatılmıştır. Ardından takvim değiştirilmiş, bir yıl sonra da Şubat ayında "Türk Medeni Kanunu" kabul edilmiştir.

Cumhuriyet tarihi boyunca da aynı yasalar devam etmiştir.

Şimdi Meclis'te yapılan "oldu bitti", yasalar geçerliyken yapılan bir "yasa tanımazlık" eylemidir. Bir darbedir. Devletin yapısında açılan kocaman bir top deliğidir... Yıkımın başlangıcıdır...

Üstelik, başını Arap usulü sararak Meclis'e gelenler, alınlarına şerit dolayarak, (yüzlerini gözlerini boyamayı unutmadan) kafalarını sımsıkı rahibeler gibi örterek gelenler, böyle geldikleri için tebrikleri kabul etmişler, günün yıldızı olmuşlar... Bunu yandaş basın yayın büyük bir başarıymış, bir özgürlüğü kazanmış gibi duyurmuşlar. İşin garip yanı muhalefet partileri bu işi desteklemişler. Özellikle MHP, buna karışmamakla, bu yapıları göz yummakla büyük işler başarmış havasına girmiş...

Bu teklifi kendileri 2008'de, 2010'da iki kez vermişler. Türban kamuda serbest olsun demişler ama iktidar dinlememiş. Bu başarı (?) kendilerininmiş, bu karşı devrim atağına ilk cesaret eden,

ilk teklifi getiren kendileriymiş kolay mı?

İşte bundan sonrası cümbüş!

CHP Meclis'te bir gece önce dediği gibi iki vekilini konuşturmuş. Konuşanın biri, konuşurken mangalda kül bırakmayan, aman ne konuştu, nasıl da taşı gediğine koydu, ağızlarının payını verdi... denile denile ünlenen Muharrem İnce'ymiş. Türkçeden başka bir dille- Kürtçe (!)- seçim konuşmaları, çalışmaları yapılabilsin diye Meclis'e, iki arkadaşıyla bir olup bölücü partiden, iktidar partisinden önce davranıp yasa teklifi veren kişi...

İkincisi, magazinsel haberleriyle gündeme gelen, seçilip Ankara'ya geldiğinde, Meclis'in açıldığı ilk gün, Meclis bahçesinde dolaşacak beyaz kuğuların özlemini çeken, ülke batarken romantik hayaller kuran bir bayan. Engelli bir bayan. Azmin simgesi, güçlülük timsali denilen...

İki satırlık konuşması, o günden beri günün konusu. Yere göğe konamıyor, ona söz diyenin dilini kesiyor, gözünü çıkarıyorlar malum Atatürkçüler... Atatürkçülük oynayanlar... Hepsi oyun sahasındalar. Maçı iktidara bile bırakmadılar...

Tüm ilgiyi bu kişiye çevirdiler. Yaşam öyküsü bin bir şekle sokularak, biraz kutsallık, biraz olağanüstülük verilerek anlatılıyor. En nihayet, geç kalınca peronda koşarak trene binene uzatılan bir bilet kazaya neden olmuş. Kader. Kimse kimsenin felakete uğramasını, acı çekmesini istemez. İnsan, olanda kendi suçu yoksa ne diyecek? Dedikodularla zaman öldürüyoruz:

Sabah yazarı bir kadın gazeteci bu kişiye ne demiş, nasıl incitmiş... Yok, engelli birini incitene insan denmezmiş. Utanmazmış, rezilmiş... Kimseyi ilgilendirmeyen, fındık kabuğunu doldurmayan böyle saçmalıklarla haber diye oyalanıyoruz...

Şimdi biraz düşünelim. Sakat bırakılan, yağız delikanlıyken tekerlekli sandalyeye bağlı bırakılan, yatağa düşürülen askerlerimizi hatırlayalım:

Gazilerimizden bizler de sorumluyuz çünkü. Bizim için, vatan için sakat kaldılar, acılar içinde yaşamaya mecbur bırakıldılar... Kişisel bir olay değildir yaşadıkları, toplumu ilgilendiren, toplumla doğrudan ilişkili olaylardır onların sakatlıkları...

Bu engelli CHP'li (Ce He Pe)vekilin durumu ise apayrı. Vatanla milletle bir ilgisi yok başına gelenlerin. Sonra bu kişinin, ABD Dışişlerinden aldığı madalya, sık sık görüştüğü ABD elçisi, iki binli yıllarda Akdamar kilisesini Ermenilere açmak için verdiği mücadele, Agos gazetesindeki yazıları, sözde Ermeni soykırımını suçlamasına verdiği destek... konuşuluyor, yazılıyor, çiziliyor, açıklanıyor diye bağırın çağırana...

Uyarı tabelaları yazanlar var:

“Fiziksel engelli arkadaşını trene bindirirken sol kol ve sol bacağını kaybeden Şafak Pavey’i zihinsel engellilerin anlamasını beklemeyin.”

Sanırsınız bunu yazanlar pek insancıl... Birden bire acıma duyguları perçinleşen, vicdanları kanayıveren bu insanlar; tek suçları vatani beklemek olan, vatan görevini yapmak olan, ülkemizin güvenliğini sağlamak, sınırlarını korumak olan, görevleri başındayken kanlı terör örgütü "pekaka"nın kolsuz bacaksız bıraktığı, kör ettiği, sağır ettiği, karnını deştiği, kafasına sırtından kurşun sıktığı, diri diri yaktığı, böyle sakat bıraktığı, yaşamını zindan ettiği askerimizi, polisimizi de anladılar .... Terör örgütünden söz edilsin, korkulsun diye yakılan, öldürülen, mayınla bedenleri parçalanan sivillerimizi de çok iyi anlamışlardı bu Şafakçılar... Onlar için üzüldüler, yollara döküldüler, şehitler gaziler için ayağa kalktılar mı? Şehitlerimizin, gazilerimizin öykülerini anlattılar mı? Şu anda yokluk yoksulluk içinde elsiz ayaksız kalmış gazilerimiz ne yaparlar? Ne iş görürler? Toplumda baş tacı mı ediliyorlar... Başlarına gelenler anlatılıp eşkıya lanetleniyor mu?

Ne gezer...

Bu oynanan oyunu anlayanları kınıyorlar. Bu çirkin oyunu sergileyenleri ortaya çıkaranları, cesaret denilince akıllarına doğal olarak ulusal kahramanlarımızı, askerlerimizi getirenleri ayıplıyorlar...

Asıl, bu basit, sıradan, hiçbir önemli içeriği olmayan, üstelik ülke çıkarlarımıza aykırı sözler söylenen, türbana seslenen, önem verdirilen bu konuşma kınanmalı. Gündemi örtmek için kullanılmamalı.

Gündem, bu konuşmalar değil yapılan eylemdir!

Meclis'e türban girmiş. 1924 yılından beri süre gelen "Kılık Kıyafet Devrimi" uygulamada kaldırılmış... Laiklik ilkesine son verilmiş, dinsel kurallara göre giyinmek serbest bırakılmış ülkemizde, 31 Ekim'den beri... Bununla kimse ilgilenmiyor.

Ancak: " Ne güzel konuştu! Muhteşem konuşma! " tarzı övgüler düzülmüş bu konuşana. Bazı yazarlar, "Cumhuriyet kadını" benzetmeleri yapmış... Kimi, "Şafak Pavey'e kurban olun. Önünde diz çökmeye bile layık değilsiniz, olamazsınız da..." diyerek kantarın topuzunu bir iyice kaçırmış...

Önce dinlemeye, okumaya değer bulmadım bu vekilin konuşmasını. Şafak Pavey'in ne diyebileceğini, nasıl bir konuşma olacağını düşünabiliyordum açıkçası. Sonra baktım ki, deyim yerindeyse ortalık yıkılıyor. Hiç siyasetle ilgisi olmayan, bugüne dek ağızları sımsıkı kapalı duranlar bile ortaya çıkmış, ha bire de bire bu konuşanı ve dediklerini övüp duruyorlar; ben de mecbur kaldım, bu konuşmayı istemeden dinledim...

Hiç de şaşırmadım:

Ne varmış bu konuşmada? Bizden görünürken, karşıya baktırırken, konuşan kişi yandan vuruyor. Ruhban okullarını, azınlık okullarını araya katıvermiş, iki arada bir derede küresel çetenin sözcülüğüne soyunmuş... Demek onlar açılrsa, tam hâkimiyet verilse bunlara, bu dayatılan küresel istekler yapılırsa, vekilimiz sevinecek !
Hem de Atatürk'ün altı oklu partisinin bir üyesi olarak. Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyetin bir

kadını olarak!.. Bari sus, başka partililer bunları desin. Sen, için için sevin, utanmazsan!

Konuşmasında türban destekçilerine çoğunluk, bizlere azınlık demiş bir de. Böylece psikolojik bir baskı yapılmış beyinlere. Türban eylemine de özgürlük benzetmesi yapıyor...

“Protez bacağı yüzünden pantolon izni isteyen vekile hayır diyenler, sadece türbanlı vekile özgürlük istemek insanlık mı?” diye çığlık atanlar hep bu konuşmadan sonra ortaya çıktılar. Laiklik ilkesini çekinmeden çiğneyenlere, dinsel kuralları kamuya dayatanlara ise aldırmadılar... En ünlü, en gözde yazarlar bile böyle yaptılar...

Kimse sormadı, neden bu günün ertesinde hemen şip şak pantolon izni verildi. Bu danışıklı döğüş mü? Bu kadar mı arabesk bir yönetim ülkemizin yönetimi? İşin ucu bir iyice kaçtı mı?

Hem soralım: Bu engelli vekil, altı yedi dili bilen, sayısız ödül sahibi, dünyaya parmak atan vekil, seçilirken Meclis'te pantolon giyilemeyeceğini bilmiyor muydu? Bilerek neden seçildi? Hangi özelliği partisi için, Türkiye için vazgeçilmezdi?

*

Tan yeri ağarınca hırsızın gözü kararırımış. Sersemler, ne yapacağını bilemezmiş...

Şafak atınca işler değişirmiş...

İstiklal Marşı şairimiz, marşın son dizelerinde şöyle seslenir:

“Dalgalan sen de şafaklar gibi ey nazlı hilâl!

Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.”

Feza Tiryaki, 3 Kasım 2013